

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ἡ Ἁγία Παῦλα ἐκ Ῥώμης

† 26ῆ Ἰανουαρίου 404

Ἡ οἰκογένεια τῆς Ἁγίας Παύλας ἦταν ἀπὸ τὶς λαμπρότερες τῆς Ῥώμης. Γεννήθηκε τὸ 347 καὶ νυμφεύθηκε σὲ ἡλικία δεκαπέντε ἐτῶν μετὸν Τοξότιο, πλούσιο καὶ ἔνδοξο ἀριστοκράτη ὁπαδὸ τῶν εἰδώλων, ὁ ὁποῖος ὅμως τὴν ἄφησε ἐλεύθερη νὰ ὀργανώσῃ τὸ σπιτικό του μὲ τρόπο εὐάρεστο στὸν Χριστό. Ἀπὸ αὐτὸ τὸν γάμο γεννήθηκαν πέντε παιδιά: ἡ ἁγία Βλησίλλα († Μνήμη: 22α Ἰανουαρίου, στὸ λατινικὸ ἑορτολόγιο), Παυλίνα, Εὐστοχία († Μνήμη: 28ῆ Σεπτεμβρίου), Ρουφίνα καὶ Τοξότιος.

Φαινόταν νὰ πληροῦται ἀπὸ κάθε ἐπίγειο ἀγαθό, ὅταν σὲ ἡλικία τριάντα δύο ἐτῶν, ὁ Θεὸς ἐξαφνα τῆς ἀνοιξε ἕναν ἄλλο δρόμο, μετὸν θάνατο τοῦ συζύγου της. Ἀφοῦ τὸν θρήνησε πικρά, ἀποφάσισε νὰ ἀφιερῶσθαι στὸ ἐξῆς τὴν ζωὴ της στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν πτωχῶν, ἀκολουθώντας τὸ πρότυπο τῆς Ἁγίας Μαρκέλλας, ἡ ὁποία μετέτρεψε τὸ παλάτι της στὸ Ἀβεντῖνο σὲ Μοναστήρι, παράδειγμα εὐαγγελικῆς τελειότητος ἐν μέσῳ τῆς διεφθαρμένης Ῥώμης († Μνήμη: 31ῆ Ἰανουαρίου).

Ἐκεῖ συνδέθηκε μὲ πνευματικὴ φιλία μετὸν Ἅγιο Ἰερώνυμο († Μνήμη: 15ῆ Ἰουνίου), ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ μαζὶ μετὸν Παυλίνο Ἀντιοχείας καὶ τὸν Ἅγιο Ἐπιφάνιο Σαλαμίνης (†

Ὁ Ἅγιος Ἱερώνυμος
καὶ ἡ Ἁγία Εὐστοχία.

Μνήμη: 12η Μαΐου). Ἡ Παῦλα προσέφερε φιλοξενία στοὺς δύο Ἱεράρχες καὶ ἀκούγοντας μὲ θεῖο ἐνθουσιασμὸ τὶς ἀφηγήσεις τους γιὰ τοὺς Ἀσκητὲς τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Παλαιστίνης, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ρώμη, τὴν οἰκογένεια καὶ τὰ ἀγαθὰ της καὶ νὰ ἐγκαταβιώσῃ στὴν ἔρημο.

Καθυστερώντας τὴν ἀπόφασί λόγω τῆς ἀγάπης γιὰ τὰ παιδιὰ της, ἀπεφάσισε τὴν ἀναχώρησι μετὰ τὸν αἰφνίδιο θάνατο τῆς Βλησίλλας καὶ τότε, χωρὶς νὰ στραφῆ ὀπίσω, ἐπιβιβάσθηκε σὲ πλοῖο μαζὶ μὲ τὴν Εὐστοχία καὶ μιὰ ομάδα παρθένων. Περνώντας ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ τὴν Ἀντιόχεια, βρῆκε τὸν Ἅγιο Ἱερώνυμο, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ὁ ὀδηγὸς της στὸ προσκύνημά της στὴν Συρία καὶ τὴν Παλαιστίνη.

Ὅταν ἔφθασε, στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀπαρνήθηκε τὶς τιμὲς ποὺ τῆς ἐπιφύλαξε ὁ Ἀνθύπατος τῆς Παλαιστίνης, προτιμώντας ἓνα ταπεινὸ κατάλυμα, καὶ περνοῦσε τὸν καιρὸ της προσκυνώντας μὲ δάκρυα τοὺς Ἁγίους Τόπους.

* * *

Περιέτρεξε ὁλόκληρη τὴν Ἁγία Γῆ, ἐπισκέφθηκε τοὺς ἁγίους Μοναχοὺς στὶς ἐρήμους τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐπέστρεψε ἓνα χρόνον ἀργότερα στὴν Βηθλεέμ, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ ιδρύσῃ, πλησίον τοῦ Σπηλαίου τῆς Γεννήσεως, μιὰ γυναικεία Μονὴ γιὰ τὶς παρθένους καὶ τὶς χῆρες, οἱ ὁποῖες τὴν συνώδευαν, καὶ μιὰ ἀνδρῶνα γιὰ τὸν Ἅγιο Ἱερώνυμο καὶ τοὺς φίλους του.

Ἐχοντας ὡς ὑπόδειγμα τὴν Μονὴ τῆς Ἁγίας Μελάνης στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν († Μνήμη: 31η Δεκεμβρίου, βλ. *ἐδῶ*), καὶ συγκεντρώνοντας ὅσα εἶχε μάθει στὴν Αἴγυπτο, στὶς Μονὲς τοῦ Ἁγίου Παχωμίου, διαίρεσε τὸ γυναικεῖο Κοινόβιο σὲ τρεῖς ομάδες, ἀνάλογα μὲ τὴν κοινωνικὴ προέλευσι καὶ τὴν παιδεία τῶν Ἀδελφῶν, μὲ μιὰ Ἠγουμένη στὴν κάθε ομάδα. **Χωρίζονταν** γιὰ τὴν ἐργασία καὶ τὰ γεύματα, καὶ συναθροίζονταν ὅλες γιὰ προσευχὴ στὴν Ἐκκλησία. **Καθημερινὰ** ἔψαλλαν ὁλόκληρο τὸ Ψαλτήριον, τὸ ὁποῖο οἱ Ἀδελφὲς ὄφειλαν νὰ ἀποστηθίζουν, καὶ καθεμιά τους ἔπρεπε ἐπιπλέον νὰ μαθαίνει καὶ νὰ μελετᾷ στὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας ἓνα ἀκόμη χωρίο τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

* * *

Ὅσο γιὰ τὴν Παῦλα, εἶχε μάθει τὰ ἑβραϊκὰ καὶ ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ Ἁγίου Ἱερωνύμου εἶχε προσηλωθῆ στὴν πνευματικὴ ἐρμηνεία τῶν πλέον σκοτεινῶν χωρίων. **Τόσο** τὴν εἶχε ἐμποτίσει

ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὥστε σὲ κάθε περίστασι, μετὰ τοὺς ἀλλεπάλληλους θανάτους τῶν συγγενῶν της, στὶς ἀρρώστιες, στὶς θλίψεις ἢ στὶς χαρές, ἤξερε νὰ βρῖσκη τὸ ἀντίστοιχο ἐδάφιο καὶ νὰ τὸ ἐντάσση στὴν ἀδιάλειπτη προσευχὴ της, ὑψώνοντας τὴν ψυχὴ πρὸς τὸν Θεό.

Ἀποτελοῦσε γιὰ τὶς πνευματικὲς της θυγατέρες ζωντανὸ παράδειγμα ὄλων τῶν ἀρετῶν, τῆς προθυμίας γιὰ προσευχὴ, τοῦ ζήλου στὴν ἐργασία, τῆς αὐστηρότητος στὴν νηστεία. Ἄν γινώριζε ὑπερβολὴ παρὰ μονάχα στὴν ἐλεημοσύνη καὶ στὴν ἀγάπη γιὰ τοὺς πτωχοὺς. Ἐπιθυμῶντας νὰ ἀποκτήσῃ ἢ ἴδια τὴν ἐν πνεύματι πτωχεία καὶ νὰ ἀποδώσῃ στὸν Θεὸ ὅ,τι Αὐτὸς τῆς παρεῖχε σὲ ἐπίγεια ἀγαθά, τὰ μοίραζε σὲ κάθε πτωχὸ ποὺ παρουσιαζόταν. Ἐδινε ἀκόμη καὶ πράγματα, τὰ ὅποια ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἐπιβίωσι τῆς Ἀδελφότητος, ἔφτανε νὰ χρεωθῆ σοβαρά, ἀψηφώντας τὶς ἐπιπλήξεις τοῦ Ἰερωνύμου, προκειμένου νὰ μὴ φύγη κανεὶς γυμνὸς ἢ πεινασμένος.

Τὴν κατηγοροῦσαν, ὅτι ταλαιπωρῆ μὲ ὑπέρμετρες στερήσεις τὸ σῶμα της, καὶ ἐκεῖνη ἀποκρινόταν: «Ὅπως ἄλλοτε ἔδειχνα τόση φροντίδα νὰ ἀρέσω στὸν σύζυγό μου καὶ τὸν κόσμον, βάφοντας τὸ πρόσωπό μου ἄσπρο καὶ κόκκινο, ἐπιθυμῶ τώρα νὰ ἀρέσω στὸν Χριστὸ καταπονώντας τοῦτο τὸ σῶμα ποὺ ἔζησε μέσα στὴν τρυφή».

Παρὰ τὶς ὑψηλὲς ἀρετέες της καὶ τὴν ἀγάπη της γιὰ ὄλους, ἡ Ἁγία συκοφαντήθηκε ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Ὠριγένους, οἱ ὅποιοι τὴν κατεδίωξαν μὲ μῖσος, ἐξαιτίας τῆς φιλίας της μὲ τὸν ἐχθρὸ τους, Ἅγιο Ἰερώνυμο. Περισσότερο ὑπομονετικὴ ἀπὸ τὸν φλογερὸ Ἰερώνυμο, τὸν παρώτρυνε στὴν πραότητα καὶ τὴν ἀνεξικακία, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Σωτῆρος μας ἀπέναντι στοὺς ἐχθροὺς Του.

Αἴγιο καιρὸ ἀργότερα, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς εἰσβολῆς τῶν Οὐνῶν, ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Βηθλεὲμ μὲ τὶς Μοναχές. Τὴν στιγμὴ ὁμως ποὺ ἐπιβιβάζονταν στὸ πλοῖο, πληροφορήθηκαν ὅτι οἱ βάρβαροι ἀπὸ θεία παρέμβασι εἶχαν γυρίσει πίσω.

* * *

Μὲ συντριμμένη τὴν μητρικὴ της καρδιὰ ἀπὸ τὴν διαδοχικὴ ἀπώλεια τῶν δύο ἄλλων παιδιῶν της, Παυλίνας καὶ Τοξοτίου, ἡ Παῦλα ὑπέφερε τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς της στὴν ὑστατη δοκιμασία καὶ τὸ καθημερινὸ μαρτύριο τῆς ἀσθενείας. **Μὲ** τὴν γλυκειὰ Εὐστοχία νὰ τῆς παραστέκεται κάθε στιγμὴ, ὑπέφερε τοὺς πόνοὺς μὲ θαυμαστὴ καρτερία καὶ αὐταπάρνησι.

Παρ' ὄλο πὸν ἡ ψυχὴ τῆς μόλις κρατιόταν στὸ σῶμα τῆς, ψιθύριζε ἀδιάκοπα, μὲ τὴν ἄκρη τῶν χειλέων τῆς, τοὺς στίχους: «**Κύριε**, ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου Σου καὶ τόπον σκηνώματος δόξης Σου» (Ψαλμ. κε' 8)· καὶ «**ἐπιποθεὶ** καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου» (Ψαλμ. πγ' 3).

Ἀφου καθησύχασε τὶς Ἀδελφές, τοὺς Ἐπισκόπους, τοὺς Μοναχοὺς καὶ τοὺς Ἱερεῖς, οἱ ὅποιοι συνήχθησαν σὲ μεγάλο ἀριθμὸ γύρω τῆς, ἀπὸ ὅλη τὴν Παλαιστίνη, ἀπότομα **τὸ πρόσωπό τῆς ἀκτινοβόλησε.**

Ἐνέτεινε τὴν προσοχὴ τῆς, γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὸν Χριστὸ νὰ τῆς λέῃ: «**Ἀνάστα**, ἐλθὲ ἡ πλησίον μου, καλὴ μου, περιστερὰ μου, ὅτι ἰδοὺ ὁ χειμὼν παρήλθεν!» (Ἄσμα Ἄσμάτων β' 10-11).

Ἀπήντησε χαρούμενη: «**Ὁ** καιρὸς τοῦ θερισμοῦ ἔφθασε. **Πιστεύω** τοῦ ἰδεῖν τὰ ἀγαθὰ Κυρίου ἐν γῆ ζώντων» (Ψαλμ. 26, 13).

Καὶ παρέδωσε τὴν ψυχὴ τῆς. **Ἦταν** σὲ ἡλικία πενήντα ἔξι ἐτῶν (26 Ἰανουαρίου 404). **Κηδεύθηκε** πανηγυρικὰ ἐν μέσῳ πλήθους Μοναχῶν πὸν εἶχαν ἔλθει ἀπὸ παντοῦ, καὶ πτωχῶν πὸν θρηνοῦσαν στὸ πρόσωπό τῆς τὴν μητέρα καὶ προστάτιδά τους.

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!*